

Dugfrisk fra Mannheim

Den 57. internationale filmfestival i Mannheim-Heidelberg

Billedet til højre: Den indiske filminstruktør K. M. Madhusudhanan og festivaldirektøren

Den internationale filmfestival Mannheim-Heidelberg blev for 57. gang afviklet fra 6.-16. november 2008. 34 film fra 22 lande var på programmet. Festival-kataloget anslår på forsiden temaet: "Living Dreams, Worldwide". Allerede i åbningsfilmen blev dette tema levendegjort med den canadiske film: "Baby Formula" om to lesbiske kvinder Lilith og Athena, der ønsker deres eget barn. De ønsker ikke hjælp af en mand eller sæddonor. En genetiker hjælper dem med at splejse stamceller, og Athena bliver gravid. Kort efter bliver også Lilith gravid. Deres drøm om at blive en familie af samme kød og blod åbner sig som virkelighed. Ud af denne situation udspiller der sig en komedie, hvor humor, drama, science-fiction og samfundskritik udfolder sig. Heri udspiller sig så også etiske diskussioner omkring seksuel orientering, og omkring videnskabens muligheder inden for genetisk manipulation. Her er specielt Athenas mor, som er religiøs fundamentalist, særdeles aktiv i sin argumentation omkring det, som Lilith og Athena har gang i. En film, der med stor kunstnerisk dygtighed åbner for debat omkring drøm og virkelighed.

Efter denne tankevækkende åbningsfilm gik det store filmprogram så på lærredet i de næste 10 dage. Fire juryer var samlet for at vurdere filmene i den internationale konkurrence, hvor 18 film fra 14 lande blev vist. Der var den store, officielle internationale jury, en jury af internationale filmkritikere (FIPRESCI), en jury med repræsentanter fra tyske biografere, og endelig den økumeniske jury med to repræsentanter fra den katolske filmorganisation SIGNIS og tre repræsentanter fra den evangelisk-lutherske filmorganisation INTERFILM.

To temaer var fremtrædende i filmene i den internationale konkurrence. I ikke mindre end fem film var problematikken omkring Alzheimers stærkt fremtrædende. Men især temaet om traumer fra barndommen med fraværende eller svigtende forældre var stærkt fremtrædende.

Kirke og Film Festivalrapport

Det var sidstnævnte problematik, der var i spil i den canadiske film "Borderline", som blev tildelt prisen fra den Økumeniske jury, som undertegnede var medlem af. Den 30 årige Kiki siger i filmens indledning: "Jeg er transparent. Jeg føler folk kan kigge langt ind i mit indre, og jeg har "råbt" så højt, at folk lægger mærke til mig". Hendes barndomstraumer forfølger hende uafbrudt. Hendes far forlod dem, da hun var en baby. Hendes mor er psykisk syg og efterhånden helt uden for rækkevidde, hendes mormor. Gennem ungdomsårene kaster hun sig ud i sex, sprut og drugs, hvilket bringer hende på sammenbruddets rand. Som 30-årig arbejder hun som journalist, og hun skriver på en selvbiografisk roman. Men hendes indre traumer blokerer hende i dette arbejde, og hun står i stampe og holder sig oppe gennem et forhold til hendes 23 år ældre mentor, en gift mand, som også er hendes elsker. På vej ud af dette forhold møder hun Robin. Han er et stabilt og nænsomt menneske, som giver hende noget andet end bare sex. Bliver Kiki nu i stand til at komme videre med sit liv uden hele tiden at skulle 'råbe' efter opmærksomhed? Det er det spørgsmål man kan fundere over med filmens 'åbne' slutning.

"Borderline" er en fremragende film: en loyal og realistisk skildring af en menneskeskæbne. Filmen har mange sex-scener, men de er nænsomt gengivet og forekommer nødvendige i skildringen af en ung kvinde, som på overfladen er fuld af liv, men som har et mørkt og plagsomt indre. Filmen udmærker sig også med nogle velplacerede og relevante tilbageblik i Kikis barndom.

Festivaldirektøren(th) sammen med vor udsendte Arne Kristoffersen

Arne Kristoffersen
16/11 2008